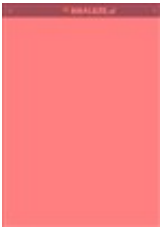

27. 03. 2022	www.bibaleze.si	Stran/Termin:
Naslov:	Na svetovni izbor Global Teacher Prize potuje Doc. dr.	Naklada:
Avtor:	Sanela Bećirović	Površina/Trajanje: 1,00
Rubrika/Oddaja:	Žanr: SPLETNI ČLANEK	
Gesla:	MREŽA RUK, DDT LAB, MAŠA JAZBEC	

HTML LINK

Na svetovni izbor Global Teacher Prize potuje Doc. dr. Uroš Ocepek

Sanela Bečirović

NOVICE

0

23.03.2022, 9:59

Učiteljski poklic prinaša s seboj različne zadolžitve in odgovornosti. Včasih je pestro, stresno in naporno, pa vendar se vsi učitelji strinjajo, da je, če ta poklic opravljaš s srcem, na koncu ves trud poplačan z uspehi in srečo učencev. Tokrat smo se pogovarjali s srčnim učiteljem, doc. dr. Urošem Ocepkom, ki je bil kot slovenski predstavnik izbran med najboljšimi petimi superfinalisti; poleg Uroša so to bili še Hedvika Lopatič iz OŠ Brežice, Vera Granfol iz OŠ Gornja Radgona, Nermin Bajramović iz OŠ narodnega heroja Rajka Hrastnik in Simon Purger iz OŠ Polhov Gradec.

Doc. Dr. Uroš Ocepek je novodobni profesor, ki deluje na **Srednji tehniški in poklicni šoli Trbovlje**. To pomeni, da dijakom in dijakinjam prisluhne ter jih ima za enakovredne in razmišljujoče posameznike, ki

imajo svoja mnenja, misli in stališča ter so mu marsikdaj v navdih. Pravi, da je doba, ko je bil molk v razredu zlata vreden, mimo. Zdaj so dobrodošle debate, pobude, ideje, argumentacije in vprašanja učencev. *"Biti drugačen ni tako slabo, kot je bilo nekoč. Včasih je bilo boljše biti tiho in kimati. Danes pa dijaki sprašujejo, želijo se pogovarjati ali pa preprosto zaupati svoje skrivnosti, prigode in nezgode,"* nam je med drugim povedal.

Tudi sam je še vedno radoveden, mladosten in poln zagona. Morda je ravno to razlog, zakaj se je tako zelo uspel približati svojim dijakom. Profesor Uroš svoje učence spodbuja k sodelovanju in jih vseskozi izziva na različne načine, da bi dosegli in presegli svoje potenciale ter razvijali talente. Pri tem uporablja različne strategije, ki med mladimi vzbujajo zanimanje in povečujejo njihovo zadovoljstvo med izobraževanjem in črpanjem znanja. Doc. Dr. Ocepka pa so včeraj izbrali za predstavnika Slovenije na tekmovanju *Global Teacher Prize*, na katerem izbirajo učitelje, ki najbolj premikajo meje in delajo družbo boljše. Prestižno tekmovanje z Unescom organizira fundacija Varkey, najboljši učitelj pa prejme milijon dolarjev.

PREBERI ŠE

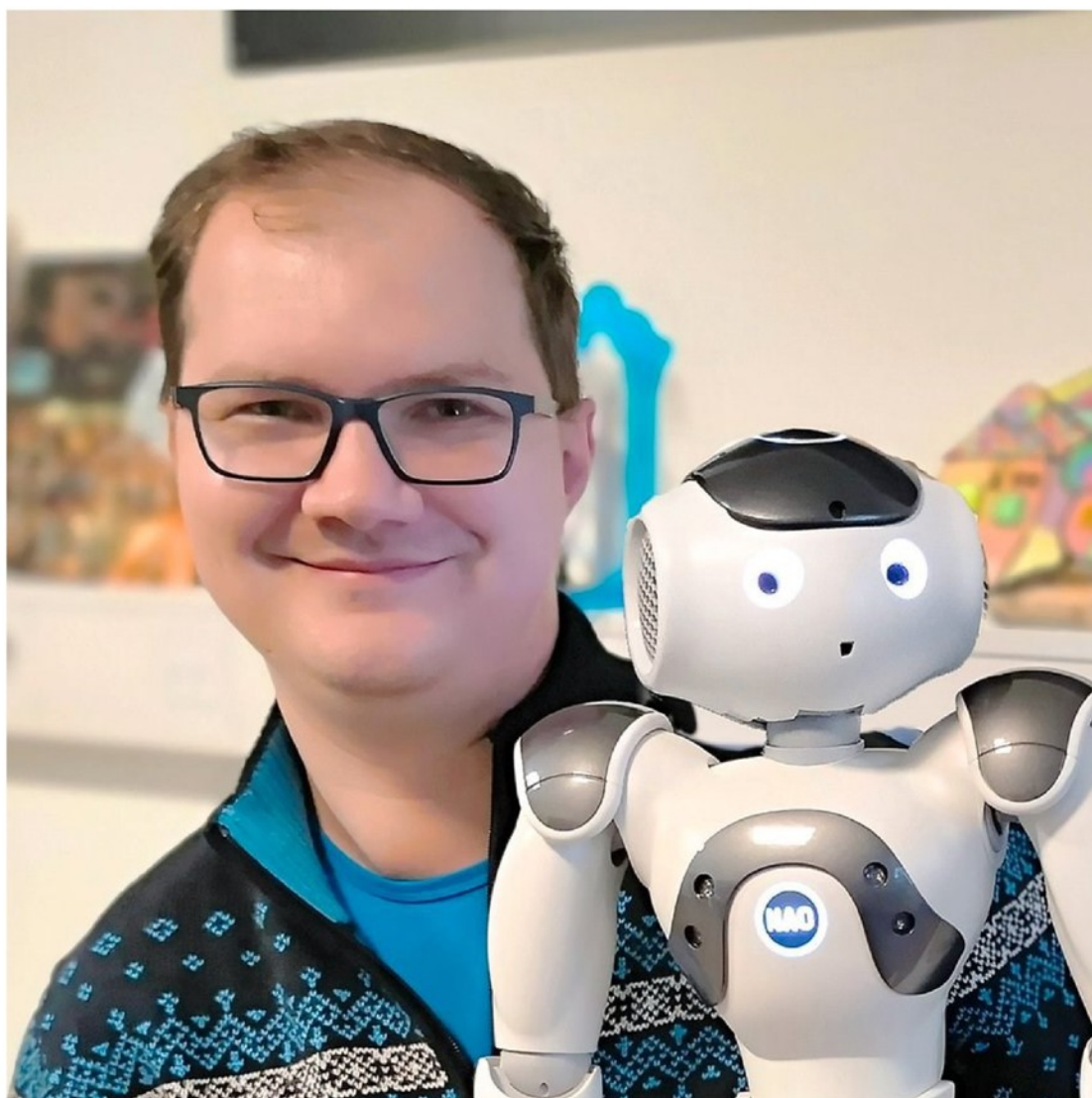
Šola, v kateri se učenec nauči plesti nogavice, igrati klavir in računati na pamet

"Adrenalin ne popušča. Včeraj me je doletela res lepa čast, da sem bil izbran za predstavnika Slovenije na svetovnem tekmovanju Global Teacher Prize. V čast mi je bilo biti en izmed finalistov skupaj z [Nerminom Bajramovićem](#), [Vero Granfol](#), [Simonom Purgerjem](#) in [Hedviko Lopatič](#). Upam, da bom Slovenijo zgledno predstavljal in si prizadeval, da bom pomagal k promociji poklica učitelja. V veliko čast mi je, da sem kipec in s tem tudi poslanstvo prejel od [Nine Jelen](#) (lanskoletne predstavnice Slovenije), ki jo neizmerno cenim in sem vesel, da lahko s ponosom rečem, da Nino poznam, ko je govor o super učiteljih. Seveda pa se moram zahvaliti tudi vsem vam. Hvala za vso vašo podporo, glasove in vse dobre misli," je zapisal doc.dr. Uroš na svojem profilu. Mi pa smo z njim med drugim spregovorili o načinu njegovega dela in današnjih generacijah mladine.

Več pa v spodnjem pogovoru.

Zakaj ste se odločili za poklic profesorja? Kaj vam pomeni in predstavlja to delo?

Učitelj sem, ker sem že od nekdaj, tudi pred poklicem učitelja, rad pomagal drugim (inštruiranje, pomoč sošolcem) in vodil skupine (bil sem vodja ministrantov), šolam pa sem večkrat prostovoljno pomagal pri izpeljavi različnih dogodkov. Posledica vsega tega je, da me otroci in mladostniki hitro sprejmejo in da jim lahko dam nekaj za boljši vsakdan. Biti učitelj ni samo dajati svoje znanje, pogled in zgled učencem/dijakom, ampak hkrati pomeni tudi veliko prejetja – prejemanje učenčevega zadovoljstva, deljenje svojih dosežkov, želja in vizij ter neko stalno vez, ki se splete med učiteljem in učenci. Poučujem na Srednji tehniški in poklicni šoli Trbovlje in s posameznim oddelkom preživim od šest do deset ur tedensko, kar pomeni, da dobro poznam svoje dijake in učne ure zlahka prilagodim njihovim potrebam. Še vedno vztrajam v poklicu, saj sem prepričan, da lahko dijakom pomagam doseči zastavljeni cilj, jih seznanim z znanjem iz preteklosti, jim ponudim možnost usvajanja znanja sodobnosti in jih nekako poskušam pripraviti na prihodnost. S svojim zgledom jim želim pomagati izkoristiti svoj potencial tako na področju strokovnega izobraževanja kot tudi pri osebnem razvoju. Rad sem učitelj.

Doc. dr. Uroš Ocepek / FOTO: osebni arhiv

Kako bi opisali današnje generacije srednješolcev?

Čeprav me dijaki vidijo kot starega učitelja, sem srednjo šolo v resnici zaključil pred 16 leti. Zdi se mi, da današnji srednješolci niso tako zelo drugačni od nas v njihovih letih. Imajo pa eno veliko prednost – živijo v času, ko je svet nekoliko bolj odprt in ko biti drugačen ni tako slabo, kot je bilo nekoč. Včasih je bilo boljše biti tiho in kimati. Danes pa dijaki sprašujejo, želijo se pogovarjati ali pa preprosto zaupati svoje skrivnosti, prigode in nezgode. Drži pa tudi, da današnje generacije morda nimajo filtrov in včasih zaupajo kakšne podatke, za katere morda ni dobro, da jih ve profesor – seveda to pravim na hudomušen način. Štejem si v čast, da dijaki v meni vidijo sogovornika, poslušalca in nekoga, ki bi jim znal svetovati.

Kako pomembno se vam zdi, da se tudi učitelji in profesorji tehnološko 'posodablajo'? Da spremljajo nove aplikacije, IT-orodja, družbena omrežja in nove načine komunikacije z mladimi?

Zdi se mi zelo pomembno, da učitelj spremlja, kaj se dogaja na področju razvoja tehnologije, kakšno

tehnologijo uporabljajo učenci oziroma dijaki, kaj jih zanima. Seveda vsemu ne moremo slediti, ampak dijaki nam lahko pri tem velikokrat pomagajo. Ni mi težko priznati, če nečesa ne (po)znam – zadevo vzamem kot izziv. Včasih pa prosim dijake, naj mi razložijo oziroma me kaj naučijo. Tako sem že imel individualno predavanje dijaka, ki me je učil 3D-modeliranja. Omenim lahko tudi, da sem za izvajanje pouka na daljavo izbral orodje oziroma okolje Discord, ki je dijakom bližje – lahko bi sledil toku in uporabljal, kar uporablja večina učiteljev, ampak zdelo se mi je pomembno, da je okolje dijakom zanimivo, saj sem jih tako lažje pritegnil k pouku na daljavo. Seveda to še vedno ni nadomestilo za klasičen pouk, ampak je bil pa vsaj dober približek – to so mi potrdili tudi dijaki.

Po odzivih dijakov sodeč, ste izjemno priljubljen profesor. Kaj menite, zakaj je tako? S čim ste se jim približali?

Težko bi rekel, da sem izjemno priljubljen. Zavedam se, da ne more biti nihče »popoln« učitelj, ki je za vse najboljši. Mislim pa, da se trudim upoštevati vse dijake in jim učno snov približati tako, da jo kar najlažje usvojijo. Na žalost ni skrivne formule. Se pa strinjam, da sem dijakom morda bližje, ker imam z njimi pristen in iskren odnos. Dijaki mi tudi sami povedo, da cenijo, da me ni sram pokazati, da je še nekaj otroka v meni. Brez težav jim povem, katere hobije imam in kakšen sem bil v srednji šoli, povem jim pripetljaje s potovanj, kakšne filme gledam, kakšno glasbo poslušam ipd. Zdi se mi pomembno, da učitelj pokaže, da je samo človek – z vsemi dobrimi in slabimi lastnostmi. Tako tudi dijaki razumejo, da ima učitelj kdaj slabši dan. Spomnim se, da sem enkrat imel res težak dan. Prišel sem v razred in takoj so opazili, da nisem "na visokih obratih" in ne kipim od energije. Dobil sem samo opazko: »Danes pa niste najboljše volje, a ne.« Razložil sem jim situacijo in dobil tolažbo: »Ne skrbite, ne bomo delali težav.« Včasih dijaki presenetijo in njihov odnos, povratna informacija, odobravanje in spoštovanje ti v eni uri dajo energije za ves mesec. Takrat si rečeš, da je vredno biti učitelj.

Ste na kakšen svoj dosežek v obdobju učiteljevanja še posebej ponosni?

Lahko bi rekel, da sem ponosen na vse dosežke. Seveda sem najbolj ponosen, ko dijaki izkoristijo svoj potencial in so tudi kasneje hvaležni, da si jih poučeval, jim pomagal pri projektih ali pa jim namenil čas, ko so te potrebovali. Lahko pa izpostavim, da pri dijakih spodbujam tudi inovativnost. Tako sem skupaj z dvema dijakoma 2. letnika in zunanjo mentorico, dr. Mašo Jazbec, s katero sodelujem tudi pri drugih projektih v okviru Laboratorija DDTLab-RUK, pripravil inovacijo BCI-slikar: slikanje z mislimi. Za inovacijo smo prejeli zlato priznanje Inovacij Zasavja, ki jih podeljuje Zasavska gospodarska zbornica. Inovacija se je uvrstila na nacionalni izbor, na katerem smo prejeli posebno priznanje za inovacijski izziv leta 2020 – priznanje podeljuje Gospodarska zbornica Slovenije. To je res velik dosežek, saj smo bili prva šola, ki se je uvrstila na nacionalni nivo in povrh še prejela priznanje.

PREBERI SE:

"Najboljši moraš biti. Samo najbolj uspešni so srečni ljudje" - Res?

Kako se pa spomnite svojih srednješolskih dni? Se vam je kakšen učitelj/-ica ali profesor/-ica posebej vtisnil/-a v spomin? Zakaj?

Na srednješolska leta imam zelo lepe spomine – obiskoval sem Gimnazijo in ekonomsko srednjo šolo

Trbovlje. Razumel sem se z vsemi profesorji – drži, da nisem povzročal težav in sem bil med boljšimi dijaki. Ne vem pa, kako so me dojemali profesorji. Glede na to, da so veseli, ko kakšno rečemo, sklepam, da imajo lepe spomine name. Največji vtis je name naredil moj razrednik in učitelj matematike, profesor Anton Leskovšek. Na šoli je sicer veljal za strah in trepet, ampak mislim, da lahko v imenu celega razreda rečem, da smo ga spoštovali in se z njim res super ujeli. Veliko je zahteval, bil je strog, a pod svojo na videz hladno podobo je bil srčen človek. Še danes cenim, da je bil pošten, dosleden in korekten. Rad se je pošalil na svoj račun in imel je dober smisel za humor. Priznam, da se včasih zalotim, da se v vlogi učitelja odzovem podobno kot on. Verjamem, da je učitelj mešanica vedenjskih vzorcev svojih učiteljev. Zato se mi zdi pomembno, kakšen pečat bom pustil na svojih dijakih.

Kako lahko otroku približamo predmet, ki mu ne gre najbolj in ga ne veseli?

Mislim, da je ključ do motivacije to, da otroku razložimo, zakaj je nekaj pomembno oziroma kje je neko znanje uporabno. Zelo rad imam takšna vprašanja – včasih dijaki vprašajo, zakaj se nekaj učijo oziroma zakaj se neki temi toliko posvečamo. Ko jim nek primer predstavim v praksi oziroma razložim, kdaj je neka stvar pomembna, se mi zdi, da osmislijo ozadje naloge ali vsebine. Druga pomembna komponenta pa je, da učno situacijo, če je le možno, zavijemo v zanimiv "paket" – danes temu rečemo tudi igrifikacija pouka. Rad sem inovativen. Pri delu rad vključujem teme, ki dijake zanimajo. Tako smo programirali že programe in aplikacije o Pokemonih, Gospodarju prstanov, Igri prestolov, Vojni zvezd itd.

Znani ste po precej inovativnih načinih motiviranja učencev. Lahko poveste več o tem?

Drži. Na šoli velja med dijaki nenapisano pravilo, da te pri »dr. Ukiju nič ne sme presenetiti« (dr. Uki je vzdevek, ki so mu ga nadelo dijaki, op. a.). Večkrat razmišljam, kako naj dosežem učne cilje, ki so včasih težko dosegljivi. Ko sem videl, da med dijaki ni timskega duha in pripadnosti skupini, sem oblikoval zgodbo, v kateri so »superroboti«, za dosego evolucije (nadgradnjo videza robota, ki sem ga zanje grafično oblikoval) pa morajo sodelovati med seboj. Verjetno pa imate v mislih zadnjo potegavščino oziroma izziv, ki sem ga dal dijakom. Razmišljal sem, kako jih spodbuditi k učenju programiranja, ki je v prvem letniku največji zalogaj, in se lotijo nalog, ki so na pisnem ocenjevanju znanja običajno slabše rešene. Tako sem jim dal izziv – če bodo pri rednem preverjanju znanja dosegli določen rezultat, se bom oblekel v pokemona (Pikachuja, op. a.). Kakor že veste, so izziv sprejeli in presegli dogovorjeno povprečno število doseženih točk. Preverjanje sem popravljaj med njihovo uro in vse do konca so nestrpnost spremljali rezultat. Lahko si predstavljate, koliko veselja, ploskanja in smejanja je bilo. Škoda, da nisem takrat snemal. Naslednje jutro pa sem moral iti v šolo oblečen v Pikachuja. Priznam, da sem imel tremo. Sicer moram povedati, da sem podoben izziv dal tudi starejšim generacijam, ampak ni do zdaj ni nobeni uspelo. Tokrat pa so presenetili prvi letniki.

Za ogled vsebine z družbenih omrežij omogoči piškotke družbenih omrežij.

OMOGOČI PIŠKOTKE

Kakšni so bili odzivi dijakov na vaš izziv in nato na izpolnjeno obljubo? Kaj pa sodelavci – ste jih motivirali za kaj podobnega?

Dijaki so bili navdušeni, še posebej nad repom, ki je med hojo migal v vse smeri. Seveda se nisem mogel izogniti večkratnim izbruhom smejanja, ampak to je bilo pričakovano. Celotno izkušnjo

ocenjujem kot dobro delo, in sicer sem dijake s tem opozoril na troje: (1) vredno se je truditi za cilj, (2) če imaš voljo, zmoreš marsikaj in (3) obljuba dela dolg. Po drugi strani pa so njihov smeh, zadovoljstvo in ponos, da jim je uspelo in so profesorja videli v čudnih oblačilih, vsaj malo polepšali turobne dneve, ki jih zaradi znane situacije preživljajo ti dve leti. Kar dosti ljudi mi je reklo, da sem bil prijetna popestritev v teh težkih dneh. Glede sodelavcev ... Nekateri so bili v šoku, kar se vidi na posnetku, drugi navdušeni, tretji pa zadržani. Priznam, da med kolegi nisem iskal odobravanja, ker se mi je zdelo pomembnejše, da sem izpolnil obljubo ter dijakom, kolegom in nekaterim mimoidočim polepšal dan. Morda sem s svojo gesto nagovoril učitelja na kakšni drugi šoli, naj si upa biti pristen, in pokazal, da se je kdaj vredno odreči udobju.

Kaj bi svetovali osnovnošolcem, ki trenutno razmišljajo o vpisu v srednjo šolo? Kaj naj bo njihovo vodilo pri tako pomembni odločitvi?

Pri odločitvi za srednjo šolo se mi zdi ključno, da se vprašajo, kaj jih zanima. Seveda je težko, a včasih se v kakšnih otroških aktivnostih in hobijih skrivajo nastavki za poklic, ki bi ga z veseljem opravljali. Sam sem užival (in še vedno uživam) v zlaganju kock, programiranje pa je ravno to – zlaganje gradnikov, ki tvorijo algoritem. Pomembno se mi zdi tudi spremljati, kaj bo trg dela nekoč potreboval. Če je zraven še velika želja, pa je odločitev še lažja.

Za ogled vsebine z družbenih omrežij omogoči piškotke družbenih omrežij.

OMOGOČI PIŠKOTKE

OCEPEK UROS POKEMON SREDNJA SOLA DIJAKI UCITELJ PROFESOR

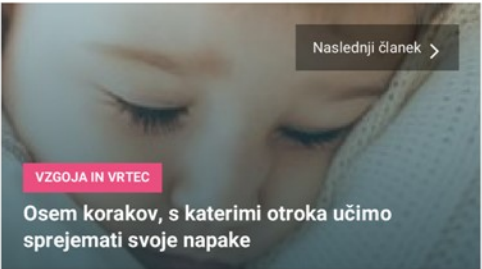
< Prejšnji članek

TRAČI

Tako je svoja otroka poimenoval slavni pevec

Naslednji članek >

VZGOJA IN VRTEC

Osem korakov, s katerimi otroka učimo sprejemati svoje napake

Sorodni članki

SKA

Kako pomagati otroku pri težavah v šoli?

SKA

Tako bo otrok delal domače naloge, se učil in skrbel za šolo